

Chính trị

ĐEM TÂM TÌNH VIỆT LỊCH SỬ

THƯ GỬI QUÝ VỊ SĨ QUAN HOA KỲ GỐC VIỆT

BẢNG PHONG ĐĂNG VĂN ẬU

Lời mở đầu: Trung Cộng không còn theo chủ nghĩa cộng sản của Karl Marx – Lênine. Chúng tái lập tượng thờ Khổng Tử để thực hiện chủ nghĩa Đại Hán. Các quốc gia Châu Á sẽ không chấp nhận tham vọng bành trướng của Trung Cộng, nên họ cần có sự hiện diện của sức mạnh Hoa Kỳ. Bọn cầm quyền Việt Cộng ngu si, tin tưởng bám vào Trung Cộng thì “Còn Đảng, Còn Minh”. Cho nên, chúng sẽ thẳng tay đàn áp quần chúng Việt nổi dậy tàn ác hơn cả vụ Thiên An Môn để được tiếp tục làm đầy tớ Trung Cộng. Việt Nam là một vị trí chiến lược quan trọng nên sẽ không tránh khỏi làm địa điểm giao tranh của thế giới. Và dân Việt Nam sẽ không tránh khỏi thảm họa một lần nữa.

Tôi tin rằng cuộc đụng độ (dưới hình thức nào đó chưa biết) sẽ xảy ra giữa Hoa Kỳ và Trung Cộng trong tương lai (không rõ bao xa). Các cấp chỉ huy quân sự gốc Việt trong Quân lực Hoa Kỳ trong cuộc chiến mới sẽ đóng vai trò khôn ngoan hơn, hiểu biết dân tộc Việt hơn những tướng lĩnh Hoa Kỳ giúp ta trong thế kỷ trước. Tôi mong rằng loạt bài của tôi có cơ duyên được những sĩ quan Hoa Kỳ gốc Việt để mắt tới.

***

Thành phố Westminster, California, ngày 1 tháng 8 năm 2016.

Thân chào quý anh chị sĩ quan trong Quân lực Hoa Kỳ,

Có lẽ ông bà thân sinh của anh chị không bao giờ tưởng tượng được rằng một ngày kia con mình sẽ là cấp chỉ huy trong Quân lực Hoa Kỳ, một Quân lực hùng mạnh, tân tiến về kỹ thuật và nhân ái nhất hoàn cầu. Một Quân lực từng hai lần giải phóng Âu châu, xóa tan tham vọng Đại Đông Á của Nhật, đẩy lùi cuộc xâm lăng Liên quân Trung Cộng – Bắc Hàn. Một Quân lực đi cứu trợ thiên tai cho nhân loại. Và tôi cũng không ngờ sau một cuộc chiến chinh khốc liệt trên quê hương mà tôi còn có thể sống sót để được chứng kiến sự thành tựu của anh chị mà hy vọng nòi giống Việt của mình sẽ trường tồn. Tôi sẽ giải thích dần dần cho các anh chị hiểu tại sao tôi đặt kỳ vọng nơi các anh chị.

Việt Nam có một nhà văn tên là Nguyễn Mạnh Côn, viết cuốn sách “**Đem Tâm Tình Việt Lịch Sử**” kể lại hoàn cảnh nước nhà vào thời đại của ông cho thế hệ mai sau hiểu. Tôi tuy không phải là văn, mà chỉ là nhà binh, nhưng cũng muốn theo bước chân người đi trước để thuật lại những sự kiện mà mình đã trải qua cho thế hệ trẻ hơn mình hay. Biết đâu mai sau cũng sẽ có người tiếp tục công việc của tôi? Biết đâu mai sau một trong các anh chị vốn mang dòng máu thiên tài quân sự Trần Hưng Đạo, Quang Trung mà trở thành danh tướng như Douglas MacArthur, một danh tướng mà tôi rất chuộng với câu nói bất hủ: “**Old soldiers never die; they just fade away**”.

Tôi tình nguyện gia nhập vào Quân đội, chọn nghề nhà binh làm sự nghiệp, không phải vì sự thôi thúc do lòng yêu nước của người trai thời loạn đứng lên đáp lời sông núi, mà bởi vì

một lý do lãng mạn rất sôi nổi: Tôi ước muốn sống cuộc đời ngang dọc, tung mây lướt gió của chàng phi công. Nhờ ơn di truyền của cha mẹ, tôi đã vượt qua rào cản của điều kiện sức khỏe như mắt, tai, tim, phổi phải tốt và phản ứng tay chân đồng bộ nhịp nhàng. Nhờ bay lên cao, tôi khám phá quê hương mình quá đẹp, núi non quá hùng vĩ, nước biển xanh quanh bờ cát trắng thay đổi sắc màu mỗi buổi hừng đông và mỗi buổi chiều tà. Từ đó tình yêu đất nước trong tôi càng ngày càng nảy nở dạt dào. Những đêm bay bao vùng canh chừng cho đồng bào an giấc: Hễ thấy nơi nào xuất phát đạn pháo của địch phóng vào thành phố hoặc đồn bót nào bị địch tấn công là bay đến can thiệp. Tôi bay loại phi cơ hỏa long (fire dragon) trang bị ba khẩu “minigun” sáu nòng, mỗi phút bấm cò thì có 18 ngàn viên đạn tuôn ra cùng với tiếng gầm dữ dội giống như con rồng phun lửa, nên chóng biển người rất hiệu quả. Có những đêm phải bay hai phi vụ; có những đêm yên lành thì ôm cần lái bay vòng vòng trong khi phi hành đoàn ngủ gà ngủ gật. Trong những lúc nhàn rỗi như thế, tôi lao lung suy nghĩ về thân phận mình, thân phận dân tộc và cảm thấy sự phi lý của cuộc chiến tranh nội da xáo thịt. Tôi bay ngăn ngừa địch pháo kích, vừa để bảo vệ mạng sống những người vô tội, vừa để bảo vệ mạng sống những con chuột, những con rắn như Huỳnh Tấn Mẫm, Lê Hiếu Đằng, Trương Tấn Sang, Lê Văn Đầy, Hạ Đình Nguyên... đang chui rúc trong các ngõ ngách làm giao liên cho những tên đặc công Việt Cộng đặt chất nổ hoặc mạng sống của những ông Tướng, những ông chính trị đang âm mưu với những tên Việt Cộng trá hình làm sư sãi nhằm lật đổ chính quyền. Khi nghe báo cáo kết quả con số địch quân bỏ xác quanh đồn do cuộc xạ kích đêm qua, tôi không cảm thấy vui, mà lại cảm thấy buồn buồn vì mình đã giết nhiều mạng người bị máy thả ở Bắc Bộ Phủ đẩy vào cảnh huynh đệ tương tàn bởi chiêu bài giải phóng láo lếu.

Tôi biết trước phe mình sẽ thua trong cuộc chiến này vì không một Quân đội nào dù thiện chiến đến đâu, dù trang bị khí giới tối tân đến đâu cũng không thể chiến thắng được, khi mà những phần tử được ta bảo vệ lại là bọn nằm vùng chui rúc vào hầu hết các cơ quan hành pháp, lập pháp, tư pháp, tôn giáo, văn hóa, thương mại. Hậu phương thường trực bị xáo trộn, thì tiền tuyến nào được yên lòng diệt giặc? Thà cứ ngây thơ, vô tư sống như cây tầm gửi, như bèo trôi dập dềnh theo con nước xuống lên, có lẽ tâm hồn mình sẽ thanh thoi hơn, tôi chưa xót nghĩ vậy!

Sau khi Thế Chiến II chấm dứt, Hoa Kỳ yêu cầu các quốc gia đồng minh của mình hãy trả độc lập cho các quốc gia thuộc địa để chống lại chiêu bài giải phóng các dân tộc bị trị của Liên Xô. Đế quốc Anh ý thức thời kỳ chế độ thuộc địa phải chấm dứt, nên sửa soạn cho dân bản xứ có khả năng cầm quyền, chống lại sự tuyên truyền láo khoét của cộng sản. Do đó, không một nước nào dưới sự cai trị của Thực dân Anh bị rơi vào tay cộng sản. Nếu Đế quốc Pháp cũng thức thời như Đế quốc Anh, thì nhà cách mạng chủ trương tranh đấu ôn hòa bất bạo động Phan Chu Trinh sẽ thành Thánh như Mahatma Gandhi. Trái lại, Thực dân Pháp vì tham lam, kiêu ngạo với chiêu bài khai sáng các dân tộc bán khai, tiếp tục chiếm giữ Việt Nam làm thuộc địa, khiến cho phong trào đấu tranh giành độc lập có chính nghĩa. Những nhà ái quốc như Nguyễn Thái Học, Lý Đông A, Trương Tử Anh, Phan Bội Châu, Phan Chu Trinh, Huỳnh Thúc Kháng... đi làm cách mạng vì yêu nước, vì lý tưởng giành độc lập cho dân tộc. Họ không hề được đào tạo kỹ thuật đấu tranh bạo lực và không hề được quốc gia

nào viện trợ vũ khí, tài chánh. Trong khi Hồ Chí Minh làm đơn xin vào học Trường Thuộc địa của Thực dân Pháp bị từ chối thì đi làm tay sai cho cộng sản Liên Xô, Trung Cộng (một loại Thực dân mới) để dâng Tổ Quốc cho đàn anh chủ trương thế giới đại đồng, vô sản chuyên chính.

Khi còn bé, tôi được nghe mẹ tôi kể rằng bác sĩ nhãn khoa Lê Đình Thám, người khai sinh ra các khuôn hội Phật học, chơi thân với bố tôi, thuyết phục bố tôi – bác sĩ Đặng Văn Dư – tham gia vào đảng cộng sản. Bố tôi từ chối vì đơn giản lập luận rằng cộng sản là vô thần, coi tôn giáo là thuốc phiện cần bị tiêu diệt. Hai người đều là Phật tử thì làm sao sống còn trong cái chủ nghĩa đó?

Mẹ tôi còn kể khi Nhật hoàng tuyên bố đầu hàng Hoa Kỳ vào ngày 15 tháng 8 năm 1945, viên Đại sứ người Nhật tại Pháp đề nghị với Thủ tướng Trần Trọng Kim, một nhà sử học, rằng họ sẵn sàng tiêu diệt Hồ Chí Minh và toàn bộ tay chân thân cận của hắn thì cụ Kim từ chối và bảo rằng chuyện nội bộ anh em trong nhà sẽ tự giải quyết với nhau. Cái chết của dân mình là vì nhà sử học Trần Trọng Kim cứ tưởng cộng sản là người anh em. Bố tôi lúc bấy giờ là thư ký riêng của cụ Kim, nghe lời từ chối của cụ Kim thì rất buồn bã, thất vọng. Mẹ tôi còn kể rằng bố tôi thường dặn dò các anh tôi đừng bao giờ đi theo phong trào cộng sản. Cho nên người anh ruột của tôi là Đặng Văn Châu và người anh thúc bá của tôi là Đặng Văn Việt cùng học trường Thanh Niên Tiền Tuyến do luật sư Phan Anh lập ra dưới thời cụ Trần Trọng Kim, mà anh Việt thì theo cộng sản nhưng anh Châu tôi thì chống lại cộng sản.

Hồ Chí Minh ký Hiệp định Sơ bộ ngày 6 tháng 3 năm 1946, anh Châu tôi bèn lái xe của trường Thanh Niên Tiền Tuyến từ Huế ra Hà Nội phản đối, nhưng ngang Thanh Hóa thì bị Công An của Trần Quốc Hoàn bắt giải về giam ở nhà tù Hỏa Lò chờ lãnh án tử hình. Trần Quốc Hoàn cùng quê quán ở Nghệ An với dòng họ Đặng, sinh cùng năm 1916 với bác sĩ Đặng Văn Sung, người anh thúc bá khác của tôi (Thượng Nghị sĩ VNCH và Chủ nhiệm nhật báo Chính Luận). Phan Mỹ, em trai của Bộ trưởng Thanh Niên Phan Anh dưới thời Trần Trọng Kim, vào nhà tù khuyên anh Châu tôi tuyên thệ vào Đảng Cộng sản thì được tha, nhưng anh tôi từ chối. Người bạn cùng trường Thanh Niên Tiền Tuyến – một đảng viên cộng sản – dẫn anh tôi ra pháp trường để xử tử thì vừa đúng lúc Thực dân Pháp đổ bộ vào Hải Phòng, tiến lên Hà Nội, nên cả hai đều bị Pháp bắt. Thế là anh tôi thoát chết dưới tay cộng sản.

Anh Đặng Văn Việt đánh tan hai binh đoàn LePage và Charlton trên Đường Số 4, Bắc Việt, được Thực dân Pháp phong là Con Hùm Xám, nhưng sự nghiệp chiến trận vẻ vang của anh Việt dừng ngang chức Trung tá Trung đoàn trưởng Trung Đoàn 74 cho tới ngày nay, vì cái tội con nhà quan lại. Trong khi đó thuộc cấp của anh Đặng Văn Việt có người lên chức Tướng.

Bố tôi vốn khỏe mạnh, thường đi săn bắn và đánh quần vợt với vua Bảo Đại mà đột ngột qua đời lúc mới 55 tuổi. Trong dòng họ Đặng Văn và dòng họ Cao Xuân, ai nấy đều nghĩ rằng bố tôi chết tự nhiên. Về sau, đọc cuốn sách ***"Từ Triều Đình Huế Đến Chiến Khu Việt"***

Bác” của Phạm Khắc Hòe, quan Đồng lý Ngự Tiền văn phòng vua Bảo Đại, tôi ngờ rằng bố tôi chết đột ngột có thể do cộng sản thanh toán vì sợ bố tôi tiết lộ bác sĩ Lê Đình Thám, Phạm Khắc Hòe là cán bộ cộng sản nằm vùng. Nên nhớ rằng đối với cộng sản, dù cha con hay anh em, vợ chồng cũng sẵn sàng giết nhau vì quyền lợi của Đảng; chứ đừng nói là bạn hữu.

Ông Ngô Đình Diệm là người theo đạo Công Giáo, là một tín đồ vô cùng ngoan đạo, nhưng trên hết ông là người yêu nước, yêu dân Việt Nam. Được vua Bảo Đại chỉ định làm Thượng thư Bộ Lại (tức là chức Thủ tướng ngày nay) lúc mới 33 tuổi. Ông yêu cầu Thực dân Pháp thay đổi đường lối cai trị, cho người dân bị đô hộ có quyền tự do hơn, nhưng người Pháp không chấp nhận thì ông khẳng khái từ chức; chứ nhất định không chịu làm tay sai cho Thực dân. Con người dám từ bỏ chức quyền tột đỉnh như thế, chắc chắn phải có tình yêu nước cao độ.

Năm 1954, vua Bảo Đại một lần nữa yêu cầu ông Ngô Đình Diệm làm Thủ tướng ở Miền Nam để đương đầu với Hồ Chí Minh ở Miền Bắc. Ông Diệm là người nhân đức, không ra lệnh giết ông Hà Thúc Ký – Chủ tịch Đảng Đại Việt Cách Mạng – từng kéo quân ra chiến khu Ba Lòng chống ông, hoặc không ra lệnh giết Hà Minh Trí ám sát hụt ông ở Ban Mê Thuột. Lời đồn đãi ông Ngô Đình Diệm kéo lê máy chém khắp Miền Nam để chém đầu những nhà cách mạng (cộng sản) yêu nước là sự tuyên truyền vu khống của cộng sản và bọn tay sai thân Cộng phụ họa.

Nếu ông Ngô Đình Diệm là một Phật tử thuần thành, cộng sản vẫn dùng cán bộ đội lột nhà sư để gây nên phong trào đấu tranh Phật giáo đòi hỏi quyền tự do tín ngưỡng để hạ bệ. Bằng chứng là cuốn Bạch Thư của Hòa thượng Thích Tâm Châu nơi trang 24 tiết lộ sự man rợ, tàn bạo của bọn cán bộ cộng sản đội lột nhà sư trong băng đảng Ấn Quang như sau: *“Tôi về tới VN Quốc Tự (VNQT), bước chân vào cửa văn phòng viện trưởng Viện Hóa Đạo (VHD) của tôi thì có một biểu ngữ nền vàng chữ đỏ ghi: MUỐN QUẢN CHÚNG TUÂN THEO KỶ LUẬT THÌ PHẢI THEO QUẢN CHÚNG. Tôi vào tới bàn giấy của tôi thì có một đĩa máu, một con dao và một huyết thư: “YÊU CẦU CÁC THƯỢNG TỌA TRONG VIỆN HÓA ĐẠO, KHÔNG ĐƯỢC THEO THUỐNG TỌA TÂM CHÂU”. Tôi định lên chánh điện VNQT lễ Phật, tại đây có mấy vị tăng thanh niên không cho tôi vào chánh điện VNQT và hăm dọa, ai muốn vào chùa hãy bước qua xác chết của họ.*

Tôi vô cùng chán nản, không biết cách nào vẫn hồi trật tự được. Tôi trở về chùa Từ Quang. Về chùa Từ Quang cũng có một đĩa máu, một con dao và một huyết thư CẤM TÔI KHÔNG ĐƯỢC HOẠT ĐỘNG NỮA. Và người trong chùa cho biết là họ hăm dọa sẽ đốt xe, ám sát. Và, chính các vị tăng thanh niên đang tụ tập tại Niệm Phật Đường Quảng Đức (Bàn Cờ) định sang chùa Từ Quang giết tôi. May có sư cô Vân biết được, cấp báo cho tôi biết. Tôi trốn thoát.”

Cộng sản đã chuẩn bị ngón đòn “tranh đấu” (hay trâu đánh?) dưới danh nghĩa Phật Giáo này từ khi sai ông bác sĩ nhãn khoa Lê Đình Thám đi thành lập các khuôn hội Phật giáo khắp

nước từ khuya rồi. Các vị Hòa thượng đạo cao đức trọng, suốt ngày chỉ biết tụng kinh niệm Phật, không thể nào hiểu được âm mưu thâm độc của cộng sản. Nói rằng Phật Giáo lật đổ chế độ độc tài Ngô Đình Diệm là nói láo mà ngày nay vẫn có người tin. Việt Cộng núp bóng Phật Giáo chủ động chuyện khuynh đảo. Về sau có những ông Tướng, ông chính trị gia xôi thịt, cơ hội chạy theo bợ đỡ những ông sư bà vãi nằm vùng để kiếm chức, kiếm địa vị; chứ họ làm gì có lý tưởng quốc gia với lại có đức tin vào Đức Phật? Tôi xin báo cho quý anh chị sĩ quan trong Quân lực Hoa Kỳ đừng bao giờ tin có phong trào đấu tranh Phật giáo dưới chế độ Việt Nam Cộng Hòa. Đó là sự đánh tráo khái niệm danh từ của bọn cộng sản tự đặt ra cái gọi là hàng Giáo Phẩm để thành phần phật tử ngu muội vãi lạy mà thôi.

Các anh chị sĩ quan gốc Việt trong Quân lực Hoa Kỳ thân mến,

Với tư cách là người lính trong Quân lực Việt Nam từng cầm súng chống lại chủ nghĩa cộng sản, tôi đem những kinh nghiệm về cộng sản từ gia đình để kể cho anh chị hiểu những thủ đoạn ghê gớm của bọn bán nước. Mỗi thù cộng sản đã tàn hại gia đình họ Đặng chúng tôi ở Nghệ An là chuyện riêng tư; nhưng mỗi thù đối với bọn cầm quyền toa rập với kẻ thù truyền kiếp để tiêu diệt nòi giống Việt thì bất luận người khác chính kiến, khác quốc tịch đều phải có nghĩa vụ chống lại. Bởi vì đến như loài sinh vật trong thiên nhiên hoang dã có nguy cơ bị tuyệt chủng còn được nhân loại bảo tồn, huống hồ là một giống nòi của con người? Chẳng lẽ dòng Lạc Việt trong Bách Việt sẽ bị tuyệt chủng, đều trở thành người Hán cả hay sao?

Xin hẹn quý anh chị thư sau.

Trân trọng,
Bằng Phong Đặng Văn Âu

Nguồn: Internet E-mail by KQ Bằng Phong Đặng Văn Âu chuyển

*Đăng ngày Thứ Ba, August 2, 2016
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*